

המערך גונב רעיונות

מי שקרא בתשומת-לב את מודעות התעמולה האחרונות של המערך, שם בר וודאי לב מגיין שואבת מיפלגת השילטון את רעיונותיה - לא פחות ולא יותר, אלא מהעולם הזה.

המודעה הראשונה הופיעה אחרי שהתי פרסמה רשימתו של חנוך מרמלי על מקומות-מגוריהם של נציגי ד"ש לכנסת (העולם הזה 2063, "התנועה הדמוקרטית לשינוי הניהול בגוש דן"), בעיקבותיה תקף המערך את אייזצוג של נציגי עירי לות-הפיתוח, מודעה שנייה עסקה בדוס הטרויאני שהחזיר שמואל תמיר לד"ש.

וגם זה בעיקבות מאמר-ניתוח ארוך בר העולם הזה 2064 ("המנצח").

אלי מזרחי, אפקה

מאמץ לטובת הסאטירה

אני קורא בין שאר טורי הסאטירה, גם את זה של ב. מיכאל בהארץ, הזכור לטוב מהתקופה שבה תרם מכישרונו למדור זו הארץ ז"ל. לצערי, רק הוא מסוגל להחזיר את הסאטירה הקיימת כיום בעולם הזה לרמת המדור שבשק חיים. לכן על העורך לעשות, לדעתה, כל מאמץ אפשרי כדי להחזירו לשבועון.

ואם בסאטירה אנו עוסקים - ברכותי לקובי גיב שהצליח סוף-סוף, בגיליון 2062, לרדת מהנושא האהוב עליו, "דסקית הי שחורים" וליצור משהו חדש, ברוח הבחני רות, משהו מרענן וטוב.

יוסי קאופמן, צה"ל

היתה זו דווקא רשימתו הסאטירית של חנוך מרמלי, "התנועה היהודית לשינוי הניהול בגוש דן", בגיליון הניג, שנגעה לנושא הבחירות.

היפני האחרון

מדיפעם אנו קוראים בעיתונים שנת גלה לפני שהסתתר בגינגל מאז מילחמת העולם, מפני שחשב שהיא עדיין לא הסתיימה. יש להם שכל, ליפנים האלה, יותר מאומץ. הנה, הם תמיד עורכים לאחד כזה חגיגה לאומית והמוראל עולה פלאים. מדוע, אני תוהה, שלא נעשה זאת גם אנו? הרי אנו זקוקים, יותר מהם, למוראל, במצבנו הביטחוני.

מה הבעיה למצוא בבית-משוגעים אדם שמתחבא מתחת למיטה, כי הוא חושב שהתורכים עוד לא עזבו את הארץ? או איהו אחד שצוּעק כל בוקר "קוקוריקו!" כי אינו יודע שתקופת האצל, שבה נהגו לבשר כך על התקרבות האנגלים - חל-פה גם היא?

כן, רבותי, אנו טיפשים. יכולנו לעשות יום-יום חגיגה לאומית, לקשט את הר-חובות בדגלים ולשמוע את שיקשוק ב" ציהם של שכנינו הערבים. אבל אנו בר-חרים להיות הגיוניים עד אפר. הגיע הזמן לעבוד קצת עם דימיון!

איריזין קליין, תל-אביב

האיום של המפד"ל

הדחתו של יצחק רפאל מרשימת מועמדי המפד"ל לכנסת, לא זכתה בתשומת-הלב הראויה בקרב קוראי העולם הזה ואנשי מתנהג-השלום בארץ. מובן שאין לי כל (המשך בעמוד 6)

לגביו מוגשת תלונה או קובלנה, אסיר כשהמדובר הוא במנהיג התנועה, הפרוי ססור ידיו. מבחינה זו לפחות, הזכירה התנהגות אנשי ידיו את הימים השחורים ביותר של שילטון מפא"י, כשאמצעיהי תקשורת הושתקו באיומים בכל פעם ש- עמדו לפרסם ידיעות שלא חיו נוחות ל- ראשי השילטון.

מה שקרה בתוצאה מכך לאחר מכן היה מוזר שבועתיים.

העתונים ושאר כלי-התקשורת, נתנו פירסום נרחב לקובלנה של ידיו נגד העולם הזה, התעלמו ברובם מהתלונה שהגיש לביב נגד ידיו, ומפירסומי העולם הזה שהם למעשה שגרמו להגשת הקובלנה של ידיו.

רק עתון אחד, דבר, נהג בהגינות ובי אובייקטיביות. דבר הכתיר את הידיעה על הפרשה בכותרת: "לביב מתלונן ב" מישטה: ידיו עבר על חוק העתיקות" ובכותרת מישנה הוסיף: "ידיו הגיש תביי עת דיבה נגד העולם הזה". שאר העתונים הפכו את קובלנתו של ידיו לידיעה הראי-שית, הצניעו את האשמות העולם הזה נגד אישיות ציבורית העומדת כיום במרכז ההתעניינות, כאילו אין בהן לגיטימיות.

מה שקרה הוא שמרבית קוראי העתונים יכלו לקרוא בהלחבה את גירסת ידיו על הפרשה, מבלי שקראו את הטענות המקורי ריות נגדו. בצורה זו נראה הסברו של ידיו סביר ביותר, שכן לא ניתן היה להשוותו לסיפור המקורי שפורסם בעולם הזה. התהליך הנורמלי, ההגיני והסביר של גיר-שת ידיעות לקורא, סולף ועוות בצורה קיצונית.

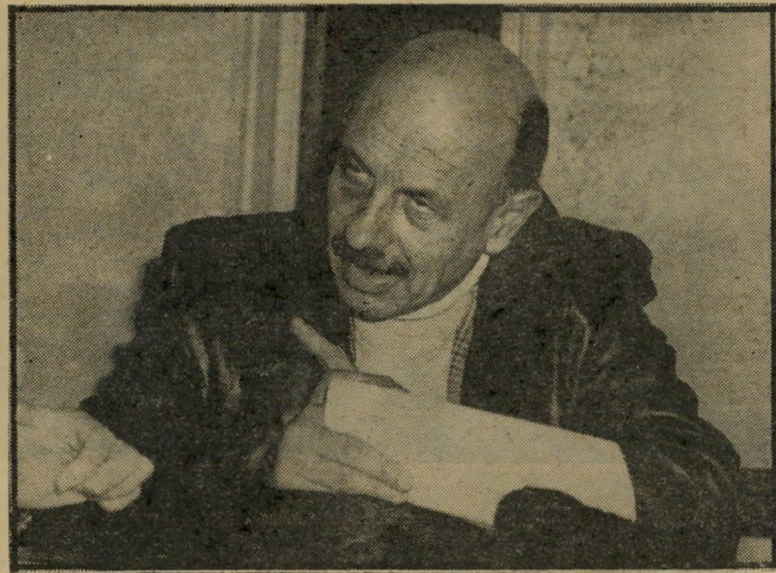
עם זאת חובה לציין שמרבית העתו-נים נהגו בהגינות, כאשר פירסמו גם את תגובת העולם הזה לקובלנה שהגיש ידיו, תגובה שנשלחה ביוזמת המערכת אחרי שהתברר שהקובלנה של ידיו ולא התלונה שהוגשה נגדו, תעמוד במרכז החדשות.

כאשר למיכתב ההשמצה, ששיגר

ג'ון ראוש לארץ עוד לפני הפירסום בעולם הזה, והג'ורנל פוסט היה העיתון היחיד שמיהר לפרסמו, מעיר יגאל לביב:

"אחרי ששוחחתי עם ראוש על הפרשה, ברוח טובה, טילפנה אלי אשתו, שהיא יש-ראלית לשעבר. היא ביקשה לחוס על בעלה, שכן כל הפרשה תוציא לו שם רע. השתבה לה, כי בעלה אינו פונקציונר בעניין ואינו מתכוון לכתוב עליו.

"כאשר חזרתי לארץ מסר לי אחד מ-

מנהיג ד"ש ידיו חזרה לשיטות מפא"י

מקורבי ידיו, כי ידיו יודע שמיכתב טיי הור מראוש כבר נמצא בדרך לארץ. ואומי גם שכלבו כמה ימים כבר הגיע המיכתב, שנשלח בין השאר גם לרביק, בגין ואפי-רים קישון."

מוזר מאוד שתנועה פוליטית שחרטה על דיגלה את סיסמת הדמוקרטיה והשוויון לכל האזרחים, פעלה כדי להשתק את העובדה שהוגשה קובלנה נגד יגאל ידיו, דבר המותר לגבי כל אזרח אחר בישראל שבו.

על דיגלה את סיסמת הדמוקרטיה והשוויון לכל האזרחים, פעלה כדי להשתק את העובדה שהוגשה קובלנה נגד יגאל ידיו, דבר המותר לגבי כל אזרח אחר בישראל שבו.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מורפם ב"הרפוס החדש" בע"מ, תלי אביב, רחוב בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גזופות: "צינקר" גרסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך תכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיפון • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ידיו

לפני כחודש סיפרתי לך במדור זה (העולם הזה 2062) על ההתרגשות הגדולה שאחזה בשבוע הראשון של חודש מארס בחוגים מדיניים ועתונאיים בארץ ובממרי כזה עמד העולם הזה.

ההתרגשות נגרמה בעקבות שמועה שי פשטה או כי העולם הזה עומד לפרסם, בגיליון שעמד לראות אור באותו שבוע, כתבת-ישערה ובה גילויים סנסציוניים הקי שורים למנהיג התנועה-הדמוקרטית-לשינוי, נוי, הפרופסור יגאל ידיו. השמועה על כך פשטה הרחק מגבולות ישראל, הביאה לכך שעתונאים זרים התקשרו מחו"ל כדי לבסוט לקבל מידע מוקדם על מה שעתידי להתפרסם בנושא זה בהעולם הזה.

עכשיו כבר ברור מה היתה סיבת אותה התרגשות. כתב העולם הזה יגאל לביב שהיה אותה תקופה בחו"ל, הוא טייר במס' פר מדינות, נפגש עם אשים שונים ואסף בין השאר, חומר הנוגע לפעילותו הארכיאולוגית של הפרופסור יגאל ידיו עוד בטרם נכנס לפעילות פוליטית.

חלק מהאנשים עמם נפגש לביב ומהם ביקש לשאוב מידע בקשר לחקירתו, התי קשרו מבוהלים לארץ, כמה מהם, שהם ידידים אישיים של הפרופסור ידיו, גילו כנראה לו כמו לאחרים, כי העולם הזה בודק בחו"ל עיסקות שונות ששמו של הפרופסור הנודע לארכיאולוגיה קשור בהן.

כך נודע ברבים וכך גם פשטה השמועה המוקדמת על חקירת העולם הזה, בעוד שלנו במערכת טרם היה החומר בו דובר על כך. הכהשותינו, כי לא מצוי בידינו חומר החקירה, לא הניחו דעת רבים מע-מיתנו. "ברגע שיהיה לכם משהו, אנא הודיעו לנו מראש!" ביקשו. מעולם לא חשנו בציפייה גדולה כל כך לחומר העומד להתפרסם בעולם הזה, תקופה כה גדולה מראש, כמו במקרה זה.

שבועי שעבר הגיעה הציפייה סוף סוף לקיצה.

העולם הזה החל בפירסום סידרת הכ-תבות שהכין יגאל לביב על פרשת יגאל ידיו, וזנה, זה פלא: כל אותם שהיו דרוכים כל כך לקראת הגילויים, נאלמו לפתע דום, אמצעיהתקשורת שלמדו כבר ביום השלישי בלילה את מהות חומר החקירה העתונאית על יגאל ידיו, לא איזכרו את הפירסום אפילו ברמז קל ביותר.

התעלמה הכרוכה בכך נפתרה תוך זמן קצר. יגאל ידיו ואנשיו ידעו מראש על החומר העומד להתפרסם בעולם הזה. הם למדו על כך הן מפנייתו של יגאל לביב אליהם, לבקש הבהרות בטרם תתי פרסם הכתבה. נוסף לכך הם קיבלו את המכתב ששיגר עוד ב-16 בחודש מארס מקליפורניה, היועץ הכלכלי ג'ון ראוש, שהיה נשיא חברת בוודלי הילט בנקרופ, שרכשה כלי-גישק עתיקים באמצעות יגאל ידיו.

ראוש, עמו התקשר יגאל לביב בעת שהותו בלוס אנג'לס לצרכי החקירה, מיהר לשגר לארץ מכתב השמעה כלפי לביב העולם הזה, המכיל טענות התגוננות